

standigt og henfigtsmæssigt, at søge at mægle mellem disse stridende Partier, saaledes at de saa at sige begge to faa deres Duffer opfyldte? Dette er nu den Vej, som det her er foreslaaet at gaa, og jeg maa sige, at jeg fuldstændig deler Mening med de Herrer, som mene, at det er den billigste, letteste og smukkeste Vej at gaa for de ærede Medlemmer, som ønske at se Stutteriet fjernet, som det overhovedet med Agtelse for deres Modstandere er dem muligt. Der er saavel af det ærede Flertal i Betænkningen som af de ærede Medlemmer, der have havt Ordet her i Salen, fremhævet en Betragtning, som jeg tror fortjener Paaskjønnelse og Paaagtning, og det er, at der er et Antal af Landets større Besiddere, som i Overbevisningen om, at man vilde gjøre Uret mod Landets Hesteavl ved nu med Et at slaa Stutteriet ned, have forenet sig om ved egne Kræfter at opretholde Stutteriet. Der kan forstandigvis ikke være Tale om, at de ved denne Foranstaltning søge nogenstahelt privat Fordel, ja, jeg vil sige, ikke engang nogen privat Fornøielse; thi efter min Overbevisning er den Frederiksborgske Stutterihest mere en Brugshest end egentlig en Luxushest, og navnlig er den ikke en Luxushest for den Slags Folk, jeg her nærmest taler om. Om de ville spise Frokost paa Stutteriet og fornøie sig derude, maa være deres egen Sag — det koster ialfald deres egne Penge —, men vist er det, at denne Bestræbelse fra deres Side for at opretholde Stutteriet fortjener en meget stor Anerkjendelse og vist vil vise sig at have langt større Frugter for Hesteavlen end det ærede Medlems (Søren Jørgensen) Bittigheder. Det er, saavidt jeg veed, første Gang, at man har set Folk samle sig og bruge Foreningsfriheden for at opretholde Noget, der ikke har den allerførste private Interesse for dem, men kun er en Sag af offentlig Interesse, og der er neppe nogenstahelt Tvivl om, at man vilde handle migtigt i at behandle denne Bestræbelse anderledes, end man behandler Bestræbelser af lignende Bessaffenhed, hvor man erklærer sig villig til, naar de Private ville gjøre Noget for en Sag, da at give dem et Bidrag af Statskassen. Naar det ærede Medlem for Beile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) mente, at

det var tidsnok at give dem dette Bidrag naar de virkelig havde udrettet Noget, saa siger jeg, at det pleier at være for sildet at kaste Brønden til, naar Bærnet er druknet. Har man først illintetgjort og ophævet Stutteriet, saa er Muligheden for at faa det tilbage ikke tilstede. — Der er af flere ærede Medlemmer gjort opmærksom paa, at det var det Duffeligste saavel for Folkethinget som for Regjeringen og Landsthinget at se at slippe over denne Sag paa den her foreslaaede Maade, og jeg vil sige det ærede Medlem, som jeg saa jevnlig har henvendt mig til, at han tager feil, naar han tror, at han har „faaet Indenrigsministeren i Fælde“. Nei, han har kun, hvis man vægrer sig ved at gaa ind paa den foreslaaede Overenskomst om Stutteriets Fremtid, bragt Ministeren i den ubehagelige Stilling at maatte fremdrage Spørgsmaalet paany ved en Bevilling paa Finansloven; thi det er selvfølgelig ikke Ministeren tilladt at tilfidesætte Loven af 23de Januar 1862, i Kraft af hvilken Stutteriet bestaar. Denne Banffelighed overvindes altsaa ligeledes ved at gaa ind paa det Forslag, som Regjeringen har stillet, og som Flertallet i Udvalget har anbefalet. — Det er støttet paa disse Betragtninger, at jeg meget indstændig fraraader det høie Thing at følge Mindretallet, men derimod tilraader at holde sig til det Forslag, der er stillet af Flertallet, og De ville ogsaa se, at jeg i Erkjendelse af Sagens Bessaffenhed har bestræbt mig for at gaa saa yderligt, som det har været mig muligt.

Naar saaledes Flertallet har stillet Forslag om, at Ordene „forinden 1ste Februar 1871“ skulle udgaa i § 2, saa behøver jeg neppe at udtale nogen lang Forklaring derom, eftersom vi jo nu ere i sidste Halvdel af Februar, og altsaa Betingelsen for at fflaffe en Allford inden 1ste Februar 1871 er forbi, men jeg skal dog her til knytte en Bemærkning, som jeg beder ærede Medlemmer lægge vel Mærke til, nemlig den, at jo større Banffeligheder man gjør overfor Lovforslagets endelige Betagelse, desto mindre bliver ogsaa Sandsynligheden for, at det overhovedet vil være muligt at saa forstandige Folk til at indlade sig paa en Forpagtning, og desto mindre bliver altsaa tillige